

๑๕๗

บุษยามัง อโศก 霸宮 3

ชิงเฟิงหลิงซิน 清楓聆心 เขียน
เย่ซินกวงจู่ แปล
Leila วา

๑๕๗

ขุนนางอันธพาล

3

霸官

ชิงเฟิงหลิงซิน 清枫聆心

เขียน

เย่เฉินกงจู่

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ขุนนางอันธพาล 3
霸官

อริณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

Published originally under the title of «霸官» «Ba Guan»
Author © 清楓聆心 Qing Feng Ling Xin
Thai edition rights under license granted by 上海玄霆娱乐信息科技有限公司
(Shanghai Xuanning Entertainment Information Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7626-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยกาใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ จินดารัตน์ ธรรมรงวฤทธิ์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร
ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตฤทธิศัยกุล, ศุภิสรา เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร ปิ่นนิภา, กมลวรรณ สมรูป

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งในชุดนวนิยาย *อันทพาล* เล่ม 3 เป็นอย่างไรกันบ้างคะกับความสนุกตื่นเต้นและชวนติดตามของเล่มก่อน

สุดท้ายด้วยความเฉลียวฉลาดของช่างเจียหนาน สองแคว้นจึงสงบศึกลงได้ แต่แน่นอนว่าแผนการของสำนักธนูเทพและแคว้นต้าจินไม่ได้มีเพียงแค่นั้น นางจึงยังต้องแฝงตัวคอยรับภารกิจต่อไป

ขณะเดียวกัน เพราะหลักฐานการกระทำผิดของบิดาอยู่ในมือหวังฟ่านหลิน คุณชายเก๋าทระกูลหวัง นางจึงจำต้องกลายเป็นเด็กกำพร้าใช้มือกระบี่ ทำงานให้เขาเพื่อแลกกับการขอของเหล่านั่นคืน

หวังฟ่านหลินยังยื่นข้อเสนอเย้ายวนใจให้นาง ด้วยการบอกว่า จะช่วยนางโค่นล้มสำนักธนูเทพ เพื่อให้นางได้ใช้ชีวิตอิสระอย่างที่หวัง

เขาจะจริงใจหรือไม่ แล้วช่างเจียหนานจะตัดสินใจเช่นไร ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านพลิกหน้าถัดไปและลุ้นระทึกไปพร้อมกันได้เลยคะ

๐๕๗

หวังฟานหลินโยนกระบี่ยาวไว้ข้างเท้าสรงเดช “แม้ว่านางไปจะเป็นพรรคที่ใหญ่ที่สุดของเจียงหนาน ข้าเจ็ดคนนั้นยังเชี่ยวชาญค่ายกลกระบี่ว่ากันว่าเคยขวางโจรทางน้ำหลายสิบคนให้กับเกาะอวิ้นฉา แต่เมื่อเจอกับยอดฝีมืออันดับหนึ่งก็มีเพียงแต่ถูกตีเท่านั้น ไม่จำเป็นที่เจ้าจะต้องชักกระบี่ออกมาฆ่าเลย”

ที่แท้ก็กลัวกระบี่ชิงซือสังหารคน

ซางเจี่ยหนานดวงตาเคร่งขรึม “ให้คนตายอย่างมีความสุข แต่บอกว่าไม่จำเป็นต้องชักกระบี่ออกมาฆ่า เจ้านี้พูดได้ทุกอย่างจริงๆ ข้าว่าความจริงแล้วคตินี้ไม่จำเป็นต้องมีเด็กรับใช้มือกระบี่ คุณชายเก๋าก็ทำให้คนเฝ้าประตูเหล่านั้นล่าถอยโดยไม่ต้องต่อสู้ได้แล้วกระมัง”

หวังฟานหลินไม่ได้มองซางเจี่ยหนาน แต่กลับมองไปยังคลื่นแม่น้ำที่ฉีกแบ่งแสงจันทร์ออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ไหลเป็นสายอย่างไม่มีที่สิ้นสุด มุมปากของเขาโค้งขึ้นเล็กน้อย “จะเป็นไปได้อย่างไรกัน หากเจ้าไม่ชนะรอบแรก ข้าคงไม่ได้ลงในรอบที่สอง เจ้ากับข้าเข้ากันได้ดีมาตั้งแต่แรกแล้ว”

แปลก ทั้งที่คำพูดดีๆ เหล่านี้ควรจะน่าฟัง แต่ซางเจี่ยหนานกลับรู้สึกเย็นยะเยือก

เรือใหญ่เปลี่ยนเป็นเรือเล็ก จากนั้นเรือเล็กก็แล่นกลับเข้าท่าในทะเลสาบ

ไม่ว่าจะมองจากชายฝั่งหรือมองจากทะเลสาบ อาคารหลังเล็ก สะพานมุงหลังคา ศาลากลางน้ำ ล้วนสวยงามราวกับแดนสวรรค์ในภาพวาด แต่น่าเสียดายที่เจ้าของไม่ได้เป็นเซียน

“คุณชายเก้ เหตุใดเพิ่งกลับมากันเจ้าคะ” เรือลำเล็กยังไม่ทันเข้าฝั่ง ก็มีเรือเล็กอีกลำหนึ่งพายเข้ามา หญิงสาวใบหน้าที่งดงามสวมชุดกระโปรงสีเขียวนางหนึ่งคำนับให้อย่างสง่างามอยู่ที่หัวเรือ ด้านหลังมีสาวน้อยที่เป็นคนแจวเรือหนึ่งคน และสาวน้อยถือตะเกียงอีกหนึ่งคน หวังฟ่านหลินขมวดคิ้วเล็กน้อย เหมือนไม่รู้จักคนที่ถาม

หญิงสาวผู้นั้นกล่าว “ข้าน้อยอินแล้ว เป็นสาวใช้รุ่นใหญ่ที่ปรนนิบัติสุหยินผู้เฒ่าเจ้าคะ”

อินแล้วคำนับเสร็จก็เงยหน้าขึ้น สายตามองไปยังหน้าภาकरะต่ายของช่างเจี่ยหนาน มีร่องรอยของความสงสัยพาดผ่าน

หวังฟ่านหลินพยักหน้าให้เบาๆ “มีเรื่องอันใด”

“คุณชายทุกท่านมากันครบแล้ว เหลือแค่คุณชายเก้เจ้าคะ สุหยินผู้เฒ่าเห็นว่างานเลี้ยงวันเกิดใกล้จะจบแล้ว จึงให้บ่าวมาเชิญคุณชายเก้ไป ทักทายสุหยินตระกูลต่างๆ วันหน้าหากได้พบจะได้ไม่เสียมารยาทเจ้าคะ”

ช่างเจี่ยหนานเปลี่ยนความคิดทันที “คุณชายเก้รีบไปเถอะ ข้าจะขึ้นฝั่งก่อน...” ในฐานะเด็กรับใช้มือกระบี่ การกระโดดไปกระโดดมาถือเป็นเรื่องปกติอย่างมาก นางตั้งใจจะใช้วิชาตัวเบาหนีไป

รู้เสียทีไหนว่าจะกระโดดไม่ขึ้น เพราะถูกใครบางคนดึงแขนเสื้อเอาไว้

หวังฟ่านหลินคล้ายจะยิ้มก็ไม่เชิง “เด็กรับใช้มือกระบี่ ติดตามคุณชายของเจ้าอย่างข้าไปเจอสุหยินตระกูลต่างๆเถอะ วันหน้าเมื่อพบเจอ

จะได้รู้จัก ไม่ทำให้ข้าเสียมารยาทตามเจ้าไปด้วย”

ช่างเจี๋ยหนานอ้าปากค้าง แต่อยู่ต่อหน้าคนเหล่านี้ นางไม่เหมาะจะด่าออกมา

เติกรับใช้เล่นเรือไปตามลมแล้วจึงแจวหันหัวเรือกลับ ไม่นานก็หยุดที่ชายฝั่ง

ช่างเจี๋ยหนานขึ้นฝั่งไปอย่างไม่เต็มใจ และเดินตามหวังฟ่านหลินเข้าไปในห้องโถงดอกไม้ริมทะเลสาบ

นางรู้ว่าแขกผู้ชายอยู่ในโถงจัดเลี้ยง ส่วนแขกผู้หญิงอยู่ในโถงบุปผา เวลานี้เมื่อเห็นคุณชายหลายคนยืนอยู่ในโถงบุปผาจึงอดพิมพ์ออกมาไม่ได้ “อาศัยตอนทักทายมองหาคนที่เข้าตาสักคน ช่างเป็นโอกาสดีจริงๆ”

หวังฟ่านหลินได้ยินดังนั้นก็จึงใจเดินให้ช้าลง กล่าวหยอกล้อช่างเจี๋ยหนาน “ทว่าอย่างเจ้าจะลืมนิดได้เลย”

ช่างเจี๋ยหนานแม้เดิมทีไม่ได้มีความคิดแบบนั้นอยู่แล้ว แต่เพราะนางมีจิตใจต่อต้านหวังฟ่านหลินอยู่ จึงเถียงกลับไปทันที “คนอื่นเลือกได้ เหตุใดข้าถึงเลือกไม่ได้”

“สายตาของเจ้าเฉียบคมเกินไป ที่นี้ไม่มีคนที่ถูกใจเจ้าหรอก” หวังฟ่านหลินเพ่งเอ่ยจบก็พบว่าด้านหน้ามีดวงตาลูกโขนคู่หนึ่งกำลังจ้องมองมาที่ตนเอง

เขากลับกลั้นยั้งแล้วหันหน้าไปด้านข้าง เหมือนไม่ได้ตั้งใจ แต่ความจริงรู้ดีอยู่แก่ใจ “เจ้าไปลวงเกินได้เท่าซุ่ยได้อย่างไรกัน”

ช่างเจี๋ยหนานก็เห็นคนที่อยู่ตรงข้ามแล้ว และไม่สนใจน้ำเสียงเยาะเย้ยของหวังฟ่านหลิน พลังขยับเข้าไปใกล้ด้านหลังเขาเล็กน้อย แล้วลดเสียงลง “ตรงกันข้ามต่างหาก ข้ารับใช้เขา...” ยังจะมีอารมณ์มาล้อเล่นอีก

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่ว่าเขาคิดว่าเจ้าเป็นโจรภูเขาเทือกเขาต้าหวัง ที่ชิงลูกศรหน้าไม้ของเขาไป จากนั้นตอนที่พบกันอีกครั้งที่เฟิงไห่หลือ ก็ยังถ่วงถ่วงง้องาเขาอีก จนทำให้เมื่อเห็นหน้ากากกระต่ายก็โมโห เป็นฟืนเป็นไฟขึ้นมา สงสัยว่าพวกกระต่ายล้วนโผล่ออกมาจากรังเดียวกัน หรือไม่” หวังฟ่านหลินเองก็กระซิบกระซาบเช่นกัน

“เจ้ารู้ได้อย่างไร” ซางเจี้ยนหนานตกตะลึง ไม่รู้ว่าตอนนั้นหวังฟ่านหลินเป็นคนส่งจิ้งฉิ่งไปช่วยที่เฟิงไห่หลือ

ตอนที่โจรภูเขาเทือกเขาต้าหวังมาขู่กรรโชกดูขุนวยก็จริง แต่ ซางเจี้ยนหนานที่สวมหน้ากากกระต่ายไม่สามารถเล็ดลอดสายตาของมือดี อย่างจิ้งฉิ่งไปได้ จิ้งฉิ่งได้เห็นครั้งหนึ่งแล้ว และได้พบที่เฟิงไห่หลืออีกครั้ง ดังนั้นจึงบอกให้หวังฟ่านหลินทราบ

เมื่อหวังฟ่านหลินลองไต่ร่องดู ทุกอย่างก็ชัดเจน

“พี่เก่าไปไหนมาหรือ ข้าให้คนไปเชิญท่าน แต่ที่เรือนหนานซานโหลว กลับไม่มีใครอยู่เลยแม้แต่คนเดียว”

หวังฉู่เฟิงกับซุ่ยเหียนจืออยู่ข้างกัน ดูก็รู้ว่าสองพี่น้องนี้มีมิตรภาพ อันดีต่อกัน

หนานซานโหลว

ภายใต้หน้ากาก ซางเจี้ยนหนานเลิกคิ้วและชำเลืองมอง

นางคิดมากไปหรือไม่ ชื่อของนางกับชื่อเรือนที่คุณชายเก๋ตระกูลหวังอยู่คล้ายกันเพียงนี้ ต้องเป็นแค่เรื่องบังเอิญแน่!

หวังฟ่านหลินสงบนิ่ง ชำเลืองมองดูการแสดงครึกครื้นบนเวที “ออกไปทำธุระมานิดหน่อย ยังดีที่มาทันช่วงสำคัญ”

“...ซีเมิ่ง...” ซุ่ยเหียนจือพึมพำออกมา “เหมือนจริง ๆ...”

ซางเจี้ยนหนานชะงักไป ที่แท้ที่แววตาของซุ่ยเหียนจือตกตะลึง เช่นนั้น ไม่ใช่เพราะเห็นหน้ากากกระต่ายของนาง แต่เพราะคิดว่า

หวังฟ่านหลินเป็นหวังซีเมิ่ง

หวังฟ่านหลินยิ้มสบายๆ ดวงตาไร้ซึ่งความอ่อนโยน แต่กลับไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

ท่าทางเย็นชานั้นก็คงจะเพราะถูกเข้าใจผิดมามาก และชี้แจงอธิบายแล้ว

หวังฉู่เฟิงให้ความสำคัญกับการต้อนรับแขก จึงได้ชี้แจงแทนญาติผู้พี่คนที่เกาผู้เย็นชาของตัวเอง “เหียนจื่อ นี่ก็คือพี่เกาของข้าหวังฟ่านหลิน ตอนนั้นที่พลัดหลงก็เทือกเขาต้าหวังยังขอให้เจ้าช่วยตามหาอยู่เลย”

ดวงตาทั้งสองข้างของซุ่ยเหียนจื่อกลับมกระจ่างใสทันที “ขอภัย”

หวังฉู่เฟิงเอ่ยขึ้นมาอีก “พี่เกากับพี่เจ็ดอาจดูคล้ายกันในแวบแรก แต่หากมองอีกไม่กี่ครั้งและพูดคุยไม่กี่คำ ก็คงรู้ว่าพวกเขาสองคนแตกต่างกันสิ้นเชิง อย่างไรก็ตามโลกนี้ก็ไม่มีทางมีพี่เจ็ดคนที่สองแล้ว”

ซางเจี้ยนหนานอดหัวเราะออกมาไม่ได้

หวังฟ่านหลินปรายตามองเล็กน้อย “เจ้าหัวเราะอะไร”

ซางเจี้ยนหนานตั้งใจเปลี่ยนโทนเสียง น้ำเสียงจึงฟังดูสุกซน “คุณชายเก่าทำให้คุณชายสิบสองผัดหวังแล้ว”

ดวงตาที่ดูหล่อเหลาและอ่อนโยนของหวังฉู่เฟิงคู่่นั้นมีไเอ่เย็นพาดผ่านฉับพลัน

ทุกอย่างอยู่ในสายตาของหวังฟ่านหลิน เขาจึงเลิกคิ้วขึ้นและยิ้มออกมาอย่างสนใจ “ไม่เป็นไร อย่าว่าแต่ข้าทำให้เขาผัดหวังเลย เขายังผัดหวังในตัวเองด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตามโลกนี้ก็ไม่มีทางมีหวังซีเมิ่งคนที่สองแล้ว”

หวังฉู่เฟิงหลบตาลง จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นอีกครั้ง แกว่ตาบอบอุ่นกวาดมองไปที่ซางเจี้ยนหนานซึ่งสวมหน้ากากกระต่ายกำมะหยี่บางๆ

“พี่เก่าพูดถูกแล้ว”

ขณะที่สองพี่น้องตระกูลหวังถ่มตัวให้กันไปมา ในที่สุดชุยเหียนจื๊อ ก็มองเห็นชาวเจี้ยนหนาน เขาพิจารณาอย่างละเอียดตั้งแต่หัวจรดเท้า กำลัง ไตร่ตรองว่าจะเอ่ยถามเช่นไรดี ทันใดนั้นก็เห็นคนสวมหน้ากากกระต่าย อีกคนเดินเข้ามา

เพียงแต่หน้ากากกระต่ายนั้นเป็นสีเทา มีการวาดปากเป็นสามแฉก คู่มือชีวิตชีวา เห็นได้ชัดว่าวาดโดยคนคนเดียวกันกับหน้ากากกระต่ายสีขาว ตรงหน้านี้

“ได้ครับใช้มือกระบี่” กระต่ายเทาตั้งแขนเสื้อกระต่ายขาว

กระต่ายขาวขยับเสื้อตรงไหล่ “ได้ครับใช้ห้องหนังสือ อย่าดึง แขนเสื้อซ้ำอีก”

ชุยเหียนจื๊ออดหัวเราะออกมาไม่ได้ ในเมื่อเป็นได้กับใช้มือกระบี่ และได้กับใช้ห้องหนังสือของคุณชายเก่าตระกูลหวัง ก็คงไม่ใช่ใจกระต่าย ที่เขาคิดไว้ หรือว่าตอนนี้กระต่ายกำลังเป็นที่นิยม ก่อนหน้านั้นก็เข้าใจผิด อย่างนั้นหรือ หรือว่าคุณชายเก่าผู้นี้ซ่อนเข็มไว้ภายใต้รอยยิ้ม แม้ว่า หน้าตาจะคล้ายหวังซีเหมิงมาก แต่ก็เหมือนกับที่หวังฉู่เฟิงพูด หลังจากดู และฟังไปสักพักก็จะรู้ว่าพวกเขาสองคนแตกต่างกันสิ้นเชิง

หวังซีเหมิงเป็นสุภาพบุรุษตัวจริง ไม่มีทางพูดจาเหน็บแนมอย่าง แน่นอน

“เจ้าเก่ามาหรือยัง”

โถงบุปผาเปิดออกทั้งสองด้าน ด้านหนึ่งหันไปทางทะเลสาบ อีกด้านหันไปทางเวทีชั่วคราวที่ตั้งขึ้นในสวน หอชิงชราที่นั่งอยู่ตรงตำแหน่ง ประธานสวมชุดคลุมแขนกว้างตัวหลวมปักลายนกกระเรียนและต้นสน หันหน้ามองมาทางหวังฉู่เฟิงและชุยเหียนจื๊อ โดยมีสาวใช้รุ่นใหญ่ที่ ชื่ออันลั่วผู้นั้นยืนอยู่ข้างกาย

หวังฟ่านหลินอาศัยที่คนด้านหน้าทั้งสองบังตนเองอยู่ หันกลับไปมองเด็กรับใช้ “เจ้ากลับไปที่เรือนหนานซานโหลวก่อน”

เด็กรับใช้เชื่อฟังอย่างมาก ตอนมาว่ารวดเร็วแล้ว ตอนกลับไปรวดเร็วยิ่งกว่า

ช่างเจียนหนานยังคิดว่าหวังฟ่านหลินจะพานางที่สวมหน้ากากกระต่ายไปพบท่านอย่างจริง ๆ แต่กลับได้ยินหวังฟ่านหลินพูดออกมาประโยคหนึ่ง...

“พี่ชายมารับท่านแม่และพวกน้องสาวหรือ”

คำพูดนี้คนอื่นฟังอาจดูไม่มีอะไร แต่กลับเตือนชวยเหี่ยนจื่อขึ้นมา น้องหกของเขาเคยหมั้นหมายกับหวังซีเมิ่ง และน้องสาวคนนั้นก็ต้ออัน คู่หมั้นตายไปหลายปีแล้วก็ยังไม่ยอมหมั้นหมายใหม่ แม้จะเป็นที่รักและโปรดปรานของราชวงศ์และตระกูล แต่กลับแตกต่างจากสตรีคนอื่นที่ใจร้อนอยากแต่งงานอย่างมาก วันๆเอาแต่อ่านหนังสือ วาดภาพ และมีปณิธานว่าจะอยู่คนเดียวไปจนแก่

คุณธรรมอันสูงส่งและบริสุทธิ์เช่นนี้แน่นอนว่าทำให้คนชื่นชม รวมถึงชวยเหี่ยนจื่อด้วย แต่คนตระกูลชวยล้วนหวังว่าชวยอวี้เงินจะล้มวาสนาในอดีต อย่างไรก็ตาม ใบหน้าของหวังฟ่านหลินและหวังซีเมิ่งนั้นคล้ายคลึงกันถึงเพียงนี้ ย่อมยากจะรับประกันได้ว่าหากชวยอวี้เงินเห็นหน้าหวังฟ่านหลินแล้วจะเสียใจขึ้นมาอีกหรือไม่ ไม่รู้ว่าจะต้องเจ็บปวดไปอีกนานเพียงใด

“เจ้าสิบสอง เจอพี่เก่าของเจ้าหรือยัง” ฮูหยินผู้เฒ่าถามอีกครั้ง

ชวยเหี่ยนจื่อขมวดคิ้วแน่น ทันใดนั้นก็เอ่ยขอร้องหวังฟ่านหลินเสียงทุ้มขึ้นมา “คุณชายเก่า ข้าจะพาอวี้เงินออกไปเดี๋ยวนี้ เจ้าช่วยหลบอยู่สักครู่ก่อน”

หวังฉู่เฟิงเองก็เข้าใจแล้ว “พี่เก่า ทางด้านท่านย่าข้าจะรับหน้าให้ก่อน ท่านอาจจะไม่ทราบ คุณหนูอวี้เงินเป็น...”

หวังฟ่านหลินไม่รอให้หวังฉู่เฟิงพูดจบก็เอ่ยขัดพร้อมรอยยิ้มบางๆ ขึ้นมา “ใครบ้างจะไม่รู้ว่าคุณหนูอวี๋เจินเป็นคู่หมั้นของคุณชายเจ็ดตระกูลหวัง ได้ ข้าจะไปเยี่ยมท่านอาหญิงก่อน แล้วค่อยมาอวยพรวันเกิดท่านย่า”

หวังฟ่านหลินเดินออกไปทางประตูด้านข้าง

ซางเจี๋ยหนานเดินตามไป แต่หางตากลับเห็นดอกชิงฮวาสีชมพูเสียบอยู่ด้านหลังกวนหยกของหวังฉู่เฟิง ทันใดนั้นนางก็ตาโตขึ้นมาเล็กน้อย ไม่คิดว่านั่นเป็นความคิดสร้างสรรค์ของหวังฉู่เฟิงเลยแม้แต่น้อย แต่คงจะถูกคน ‘ยึดเยียด’ ให้มากกว่า

คนผู้นั้นมีโอกาสมากกว่าจะเป็นซีเสี่ยวซี

นางคิดอย่างใจลอย จึงไม่ทันสังเกตว่าคนที่อยู่ห่างออกไปหนึ่งก้าวหยุดเดินแล้ว กระทั่งหัวชนเข้ากับแผ่นหลังของเธอ

“ไฉ่...” นางร้องออกมาเบาๆ พลางถูหน้าผากไปมา แล้วกล่าวบน “ดูท่าทางอ่อนแอไร้กำลัง แต่ร่างกายกลับแข็งเป็นแผ่นหิน”

หวังฟ่านหลินหันขวับมายิ้มกล่าว “ข้าพอมจนเหลือแต่กระดูกเช่นนี้ คนที่ใจลอยเดินชนเข้าย่อมต้องเจ็บอยู่แล้ว”

ซางเจี๋ยหนานไม่สามารถบอกได้ว่านางเห็นบนหัวน้องสิบสองของเขามีดอกไม้เสียบอยู่ถึงได้ใจลอย ดังนั้นจึงเปลี่ยนเรื่องพูด “เจ้านี่ช่างเจ้าเล่ห์จริงๆ เพราะไม่อยากไปคารวะท่านย่าของเจ้า จึงทำเป็นอ่อยเตือนใต้เท้าซูแม่แต่คุณชายฉู่เฟิงก็กลายเป็นโล่ของเจ้าโดยไม่รู้ตัว”

“คนเก้งย่อมต้องทำงานหนักกว่าคนอื่น” หวังฟ่านหลินเดินต่อไป “อีกอย่าง หากท่านย่าเห็นเจ้า ไม่แน่อาจจะเกิดความสงสัยให้เจ้าถอดหน้ากากออก เจ้าอยากจะทำลายคนคุ้นเคยหรือไม่เล่า”

ซางเจี๋ยหนานส่งเสียงเฮอะ ก่อนจะเดินตามไป “ข้าบอกว่าข้าจะไปก่อน แต่เจ้ากลับไม่ยอม ทั้งยังบอกว่าต้องไปทำความรู้จักหน้าค่าตาของ

สูญยินตระกูลต่าง ๆ ด้วย”

“บ้านนี้ไม่มีกฎว่าคนรับใช้สามารถตัดสินใจทั้งเจ้านายไว้คนเดียวได้ หากเจ้าจากไปเช่นนั้น ก็จะมีคนรับใช้ตามหาเจ้า เมื่อหาไม่เจอก็จะลงโทษเด็กรับใช้ห้องหนังสือแทน แม้บทลงโทษไม่หนักหนา แต่สำหรับเด็กรับใช้คนนั้นแล้วกลับเป็นเรื่องน่าขายหน้า หน้าซ้ำพอเจ้าหักกลับมาก็ต้องพูดมากอีก...” หวังฟานหลินทำท่าทางปวดหัวเมื่อพูดขึ้นมา “หลบเลี้ยงเยี่ยงนี้จึงเป็นเหตุผลที่ชอบแล้ว”

“คุณชายเก๋ข่างละเอียดรอบคอบจริง ๆ ตั้งแต่ที่เมืองเจิงเสียงแล้วทำให้ข้ารู้สึกนับถืออย่างมาก เรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ก็ยังต้องคอยไต่รตรอง แม้แต่คุณชายฉู่เฟิงและไต้เท้าซุยก็นิ่งหลอกใช้ได้ ท่านเหนื่อยหรือไม่” ซางเจียหนานหัวเราะเยาะออกมา โดยไม่รู้ตัวเลยลืมนึกว่าซีเสี่ยวซีก็มักพูดคำพูดนี้กับนางเช่นกัน

หวังฟานหลินไม่ได้สนใจแต่อย่างใด กลับหัวเราะหยันขึ้นมา “แม่นางเสี่ยวซานไม่จำเป็นต้องเอาตัวเองไปตัดสินคนอื่น ข้าก็แค่พายเรือตามน้ำเท่านั้น อีกทั้งข้าไม่ใช่หมอตูเสี่ยวหน้อย จะคำนวณได้อย่างไรว่าคนที่จะเป็นโลให้ข้าคือฉู่เฟิง ซุยกเจิง หรือว่าคนอื่น ไม่เหมือนเสี่ยวซานที่เอาหยกพกข้าไปชิ้นหนึ่ง แล้วยังขโมยหยกพกของฉู่เฟิงอีก ข่างไม่ปล่อยให้หลุดมือไปเลยจริง ๆ ทำให้ข้าอยากตบโตะเอ๋อซมนัก”

ซางเจียหนานถึงกับพูดไม่ออก นางกัดฟันแค้นหัวเราะออกมา ก่อนจะเดินตามหวังฟานหลินไป

กำแพงไม้เลื้อยสีเขียวหนาที่บหายไปแล้ว ตรงหน้ามีศาลาโดดเดียวอยู่หลังหนึ่ง ม่านไม้ไผ่ถูกปล่อยลงมาสามด้าน ตะเกียงน้ำมันบนโตะหินส่องให้เห็นกับแล้มจางเล็กหนึ่งจางและสุราหนึ่งกาอย่างชัดเจน สูหยินวัยกลางคนที่ยังคงมีเสน่ห์ผู้หนึ่งกำลังรินสุราให้ตัวเองอยู่ สาวใช้ที่ดูไม่เด็กแล้วสองคนยืนอยู่เงียบ ๆ ห่างออกไปหลายจั้ง

“ท่านอาหญิง” หวังฟ่านหลินเดินเข้าไป โคงค์คำนับเล็กน้อย ก่อนจะหยิบกาสุราในมือของสตรีผู้นั้นมาถือเอง “วันดีเชื่อนี้ท่านอาหญิงหลบมา เสร้าโศกอยู่คนเดียว จะให้พวกเราที่เป็นคนรุ่นหลังรู้สึกเช่นไรกันขอรับ”

ซางเจี่ยหนานเห็นใบหน้าของสตรีผู้นั้นซุบผอม แม้ว่าจะไม่ได้ดูงดงาม แต่ลักษณะอาจฝังผายกว่าคนทั่วไป นางจำได้ว่าผู้นำตระกูลหวัง มีบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอกเพียงคนเดียวและแต่งงานออกไปนานแล้ว วันนี้ที่กลับมาบ้านเดิมเพื่อฉลองวันเกิดของสตรีผู้นั้นเช่นนั้นหรือ แต่เหตุใดถึงรู้สึกเหมือนสตรีผู้นี้ผู้นี้มานานแล้ว

สตรีผู้นั้นปล่อยให้หลานชายดูแล พลางมองไปที่หน้ากากกระต่ายของซางเจี่ยหนานแล้วยิ้มกล่าวว่า “ฟ่านหลิน เจ้าทำหน้ากากกระต่ายหรือ”

หวังฟ่านหลินนั่งลง ชนจอกสุรากับอาหญิงของเขาแล้วจิบไปหนึ่งอีก แสร้งทำท่าทางเอือมระอา “ท่านดูสิขอรับว่าข้าว่างและเบื่อหน่ายเพียงใด ถึงได้ทำของเล็ก ๆ น้อยๆ เหล่านี้”

ซางเจี่ยหนานอดลู่หน้ากากไม่ได้ คิดไม่ถึงว่าหวังฟ่านหลินจะเป็นคนทำ

สตรีผู้นั้นเหมือนมองหวังฟ่านหลินออก “ข้าเอาสินเดิมออกมาให้เจ้าแก้เบื่อหมดแล้ว เจ้ายังต้องการอะไรอีก”

ซางเจี่ยหนานแอบคิดในใจ ที่แท้ท่านผู้นี้ต่างหากที่เป็นเจ้าแก๋ห่อว่นแต่ตัวจริง

“ห่อว่นต่อไม่สนใจ ข้าอยากได้ภูเขาก่อนท่านอาหญิงสักลูกหนึ่ง” หวังฟ่านหลินยกมือข้างหนึ่งเท้าคาง แล้วจิบสุราด้วยรอยยิ้ม “ดังนั้นข้าจึงไปเกาะอวี่ฉาเพื่อท่านอาหญิงโดยเฉพาะ ผู้ดูแลใหญ่เสียเปรียบปากเรื่องเจรจาหารือกับท่านอาหญิงแล้ว หากเจรจาสำเร็จ ท่านก็สามารถย้ายไปอยู่เกาะอวี่ฉา...”

ซางเจี่ยหนานยิ่งฟังยิ่งตกตะลึง ยิ่งมองก็ยิ่งงุนงง และเปลือ

หลุดปากออกมา “ท่านคือนายท่านจี้”

เฮือก!

สตรีผู้นั้นขมวดคิ้ว แวตามีประกายเหมือนที่หว่านเต๋อในวันนั้น
“ฟ่านหลิน เจ้าจะสั่งให้ถอดหน้ากาก หรือให้ข้าจัดการเอง”

หวังฟ่านหลินเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย “เสี่ยวซาน ถอดออกเถอะ
อย่างไรเสียก็รู้จักกันอยู่แล้ว ทั้งยังเป็นคนที่รักษาความลับเก่งอีกด้วย”

ซางเจียหนานจึงถอดหน้ากากออก ดวงตากระจ่างใส ท่าทางร่าเริง
การะอย่างตรงไปตรงมา “เสี่ยวซานการะสูหยินจี้เจ้าค่ะ”

ต่อให้สังหารนาง นางก็คิดไม่ถึงว่านายท่านจี้ผู้ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย
ชื่อเสียงสั่นสะเทือนโลกการค้า ไม่เพียงเป็นเจ้าของตัวจริงของหว่านเต๋อ
แต่ยังเป็นสตรีที่ปลอมตัวเป็นบุรุษ ทั้งยังเป็นบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอก
ของตระกูลหวังอีกด้วย

ทำให้นางประหลาดใจยิ่งนัก!

เห็นได้ชัดว่าสตรีผู้นี้ก็จำนางได้เช่นกัน สีหน้าจึงค่อย ๆ สงบลง
“ที่แท้ก็เป็นเจ้านี่เอง แม่นางซางที่บอกว่าฟ่านหลินเป็นหมั่นโถวแช่น้ำแกง
ใช้ฐานะสตรีติดต่อด้านค้าขายอย่างเปิดเผย”

ซางเจียหนานจึงเอ่ยว่าเจ้าค่ะ

สตรีผู้นั้นพูดอย่างตรงไปตรงมา “ข้ากับสามีแยกทางกันมาสามปี
แล้ว จะยืมใช้แซ่ของสามีตอนทำการค้าเท่านั้น ที่นี้เจ้าไม่ต้องเรียกข้าว่า
สูหยินจี้หรอก เรียกข้าว่าสูหยินจี้ก็พอ”

เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ทำให้คนตกใจ

จากนั้นสูหยินจี้ก็จ้องหวังฟ่านหลินด้วยแววตาพิจารณาอยู่นาน
“เหตุใดแม่นางซางจึงสวมชุดเด็กรับใช้เดินตามเจ้าอยู่ในบ้านได้”

หวังฟ่านหลินหัวเราะออกมา “เกาะอวินฉาใช้ค่ายกลสี่ขาของนางไป
สร้างปราสาทที่จัดการได้ยาก เสี่ยวซานเป็นนิชากระบี่ ข้าจึงขอให้นาง

มาช่วย และเพื่อไม่ให้คนอื่นถามมากนัก ข้าจึงให้นางแต่งตัวเป็นเด็กกำพร้าใช้มือกระป๋องรับ”

ดวงตาที่ฮูหยินจื่อมองไปทางซางเจี้ยนหนานนั้นคมปลาบขึ้นมา “มิน่าเล่า แม่นางซางถึงกล้าขึ้นไปต่อที่หอว่านเต๋อ ทำลายกฎเก่าแก่ที่มีมาหลายปี ที่แท้ไม่เพียงมีความกล้าไม่ธรรมดา ยังอาศัยที่มีวิทยายุทธ์อีกด้วย” หลังมองด้วยแวตาคมปลาบก็ยิ้มออกมา “เก่งกว่าข้ามากจริงๆ นับตั้งแต่เข้ารับช่วงต่อหอว่านเต๋อก็แค่ดูบัญชี ไม่ได้เข้าไปดูแลจัดการ แม้แต่ในร้านก็ไม่มีใครรู้ว่าข้าเป็นสตรี แต่ข้าว่าข้าไม่เคยคิดจะยกเลิกกฎที่บอกว่าสตรีห้ามเข้าร้าน ทว่าต่อมากลับแต่งออกไปอยู่ที่เจียงหลิงเสียก่อน จึงทำให้สั่งการดูแลได้ไม่ทั่วถึง แล้วก็เพราะข้าขาดความมุ่งมั่นด้วย...”

“แม่นางเสียงานแต่มาถูกเวลาเท่านั้น”

หวังฟานหลินกลับไม่ปล่อยให้ผู้อาวุโสถูกตนเองมากเกินไป

แสงจันทร์อาบไล่ผมขาว ผมขาวบ่งบอกคืนวัน คืนวันผันผ่าน
ปีแล้วปีเล่า

ฮุหยินจื่อยกสุราหนึ่งจอกยื่นให้ช่างเจี๋ยหนานด้วยตัวเอง “ถึงเวลา
ก็ต้องเป็นสตรีที่เด็ดเดี่ยวเช่นแม่นางซางถึงได้ขึ้นไปถูกเวลา วันนั้นที่พบ
แม่นางซางที่ชั้นสองของหอว่านเต๋อ ข้าก็รู้สึกว่าคุณเองแก่แล้วจริงๆ”

ช่างเจี๋ยหนานเห็นสีผ้มของฮุหยินจื่อแทบจะเป็นสีดอกเลาเกินครึ่ง
แต่หน้าตากลับดูไม่แก่เลยแม้แต่น้อย

ฮุหยินจื่อเป็นบุตรสาวคนสุดท้ายของฮุหยินผู้เผ่าตระกูลหวัง
ไม่ว่าจะนับอย่างไรก็ไม่เกินสี่สิบ แต่กลับมีผมหงอกและผมดอกเลา
มากมายเพียงนี้ วันที่ครีกครื้นกลับเอาแต่อยู่ในศาลาเพิงลำพัง เหมือน
เหนื่อยล้ากายใจ ทว่านายท่านจีที่พูดคุยอย่างสนุกสนานบนชั้นสองของ
หอว่านเต๋อกลับดูไม่ออกว่าเหนื่อยแต่อย่างใด

ตระกูลซุ่ยเปล่งประกายเพราะเสนาบดีซุ่ยมีตำแหน่งอยู่ได้คนเดียว
แต่อยู่เหนือคนนับหมื่น ส่วนตระกูลหวังกลับเหมือนหยกที่ส่งต่อให้
ลูกหลาน ไม่เปล่งประกายแต่กลับชุ่มชื้นตลอดเวลา บางทีอาจเป็นเพราะ
พวกเขามาจากบรรพบุรุษเดียวกันกับตระกูลหวังแห่งกลางหยา แม้ว่า
ตระกูลหวังแห่งกลางหยาจะเสื่อมถอยไม่อาจฟื้นคืนไปนานแล้ว แต่

ตระกูลหวังแห่งอันหยางกลับสืบทอดเกียรติยศของบรรพบุรุษ บนตัวลูกหลานจึงยังคงมีความหยิ่งทะนงในแบบตระกูลที่มีอำนาจ

ฮูหยินจื่อเองก็เช่นกัน

ด้วยเหตุนี้ชาวเจียหนานจึงรู้สึกเลื่อมใสจากใจจริง รับสุราด้วยมือทั้งสองข้างและดื่มทันที

ฮูหยินจื่อหัวเราะเบาๆ แล้วกลับไปโต๊ะ ก่อนยิ้มให้หวังฟ่านหลินอีกครั้ง แต่กลับกระจ่างใสอย่างมาก “ข้าไม่ได้ฟังผิดไปกระมัง เมื่อครูเจ้าบอกว่าอยากได้ภรรยาของข้าสักลูกอย่างนั้นหรือ”

หวังฟ่านหลินยิ้ม “ท่านอาหญิงอยากไปเกาะอวี้นฉามาโดยตลอด บัดนี้ในที่สุดผู้ดูแลใหญ่เปลี่ยนก็ยอมรับปากแล้ว นับว่าเป็นผลงานของข้าหรือไม่ขอรับ”

ชาวเจียหนานที่อยู่ข้างๆ มองดูรอยยิ้มของหวังฟ่านหลินแล้วก็รู้สึกว่าแตกต่างจากรอยยิ้มเย่อหยิ่ง เย็นชา และร้ายกาจที่เขา มักแสดงออกมา แววตาของเขาอ่อนโยนมาก สีนํ้าดูผ่อนคลาย จิตใจก็บริสุทธิ์มากเช่นกัน เหมือนกับลูกหลานที่ต้องพึ่งพาผู้อาวุโสทุกอย่าง

นางเบนสายตาดูหานี้ มองไปที่พระจันทร์เต็มดวงบนท้องฟ้าพลางพ่นลมหายใจออกมาเจี๊ยบๆ ผู้คนเวลาอยู่บ้านจึงสามารถแสดงตัวตนที่แท้จริงออกมาได้ และนางที่เคยเกลียดการกลับบ้านเพียงนั้น แต่เมื่อบ้านหลังนั้นน้อยยับเป็นทะเลเพลิง นางจึงตระหนักได้ว่าไม่มีที่ใดในโลกอีกแล้วที่จะยอมรับทุกอย่างในแบบที่นางเป็นโดยไม่มีเงื่อนไขได้ แม้จะไม่รู้เหตุผลว่าทำไมหวังฟ่านหลินถึงไม่ยอมกลับบ้าน แต่อย่างน้อยในตอนนี้นิสัยแท้จริงที่เขาแสดงออกต่อท่านอาหญิงของตนก็เพียงพอที่จะทำให้นางอิจฉาแล้ว

“ไม่กี่วันก่อนสามก่องงานได้มาหาเราเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องตราสารชา เจ้าใช้เรื่องนี้เป็นข้ออ้างให้เปลี่ยนฉิ่งจำต้องพบเจ้า ต้องนับเป็น

ผลงานของข้าจึงจะถูก” สุธยินจื๋อปลอมเป็นนุรุษเพื่อทำการค้า แน่แน่นอนว่าไม่มีทางถูกหลอกได้ง่ายๆ เช่นนั้น

แต่หวังฟ่านหลินกลับดูสบายใจ “ข้าใช้ชื่อของกองงานสินค้า ผูกขาดและนายท่านจีในการเจรจา แต่ทำให้ผู้ดูแลใหญ่เหลียนยอมรับปากได้ เป็นเพราะข้ารู้เรื่องที่เกาะอวินฉาลักลอบให้มีการเหมาต้นชาโดยพลการ”

เห็นได้ชัดว่าสุทธยินจื๋อไม่รู้เรื่องการลักลอบเหมาต้นชามาก่อน จึงตื่นตระหนกในตอนแรก ก่อนจะตบฝ่ามือลงกับโต๊ะ “โง่งง! ต่อให้สามกองงานจะซุกรีดจากพื้นที่ปลูกชาอย่างหนัก ก็ไม่ควรเสี่ยงอันตรายด้วยการให้เหมาต้นชาโดยพลการ หากว่าเรื่องนี้แพร่ออกไป มีโอกาสที่หัวจะหลุดจากบ่าได้ เขาไม่กลัวตาย แต่คนปลูกชามากมายในไร่ชาของเขาก็ไม่กลัวตายหรืออย่างไร ใช้อะไรคิดกันอยู่!”

“ดังนั้นหากท่านอาหึงจัดการเรื่องนี้ได้ ผู้ดูแลใหญ่เหลียนก็ไปไหนไม่รอด ส่วนต้นชาที่ถูกเหมาเหล่านั้นข้ามีวิธีแก้ปัญหายอยู่แล้ว ท่านอาหึงเพียงย้ายไปบนเกาะอย่างสบายใจก็พอ” หวังฟ่านหลินเอ่ยถึงตรงนี้ก็ผลักขนมเถาซูจานหนึ่งไปให้สุทธยินจื๋อ “ท่านอาหึง ข้าต้องการเขาเหลียงเยียนขอรับ”

สุทธยินจื๋อดูเหมือนคาดเดาผิดไป เมื่อได้ยินคำว่าเหลียงเยียนก็ผลักขนมเถาซูจานนั้นกลับมา ขณะเดียวกันก็ผลักขนมเหอเซียง¹ จานหนึ่งแล้วเอ่ยถามขึ้นมา “ไม่เอาเหมือนเงินเหมือนทอง แต่กลับต้องการภูเขา รกร้างที่ไม่มีผลผลิตใดๆ อย่างนั้นหรือ”

หวังฟ่านหลินมือข้างหนึ่งจับขนมเถาซู ส่วนมืออีกข้างก็ผลักขนมเหอเซียงกลับไป “ท่านอาหึงจะยกให้หรือไม่ขอรับ”

¹ขนมเบี๊ยะชนิดหนึ่ง ผิวนอกกรอบ ใสหวานมีกลิ่นหอม

สุหิณโจกินขนมเหอเซียงไปหนึ่งคำ แต่ไม่ได้แตะขนมเกาฐู
“รอข้าย้ายออกไปก่อนถึงจะยกให้”

ช่างเจี้ยหนานลอบถอนหายใจ ฟังดูสิ นี่มันบทสนทนาอะไรกัน
แค่หางาเงินไม่กี่พันพวงเงินก็เหนียวราวกับสุนัขแล้ว แต่สองคนนี้
กลับทำเหมือนภูเขาคือของว่างในจาน ผลักกันไปมา เฮ้อ จู่ๆ นางก็
คิดถึงบิดาที่ซอบอตรวย แล้วก็ปล้นโกรธตัวเองยิ่งนักที่เคยรังเกียจว่า
ครอบครัวตนร่ำรวย เด็กน้อยไม่รู้จักความช่างโง่เขลาจริงๆ เงินก็คือเงิน
แบ่งว่าสูงส่งไม่สูงส่งอะไรกัน!

หวังฟ่านหลินหยิบขนมเกาฐูชิ้นมาหนึ่งชิ้นและเดินไปตรงหน้า
ช่างเจี้ยหนาน ก่อนยัดใส่มือของนางและบอกให้กิน

ช่างเจี้ยหนานกำขนมเอาไว้พร้อมกับถลึงตาใส่ แต่ไม่ยอมขยับ
หวังฟ่านหลินหันไปเอ่ยกับสุหิณโจ “ท่านอาหึง ช่วงนี้ข้ามี
ปัญหาเรื่องการย่อยอาหาร ให้แม่นางเสี่ยวซานกินแทนข้า ถือว่าข้ากับท่าน
ตกลงกันแล้วเป็นอย่างไรขอรับ”

สุหิณโจยิ้มพรางพยักหน้ารับ “ได้นะยอมได้ เพียงแต่ข้าว่า
แม่นางช่างไม่ยอมกินแทนเจ้าหรอก”

หวังฟ่านหลินกลอกตามองมา ในดวงตาดำลึกลับกลับแฝงรอยยิ้ม
ลึกซึ้ง “รบกวนแล้ว...ได้ครับใช้มือกระบี่”

ช่างเจี้ยหนานกินเข้าไปโดยไม่สมัครใจ แต่ก็ยังช่วยหาเหตุผลให้
ตัวเอง คิดในใจว่าไม่ใช่ยาพิษเสียหน่อย

สุหิณโจได้ยืนชัดเจน “หากว่าข้างกายข้ามีแม่นางที่มีความสามารถ
สูงส่งเช่นนี้ นับแต่นี้ไปก็ไม่จำเป็นต้องแต่งตัวเป็นนุรุษแล้ว ดูซิว่าใคร
จะดูถูกว่าข้าเป็นสตรีอีก”

หวังฟ่านหลินกล่าว “ได้ครับใช้มือกระบี่ของข้าก็เป็นได้ครับใช้
มือกระบี่ของท่านอาหึงไม่ใช่หรือขอรับ หากมีเรื่องที่ต้องใช้นาง

ท่านอาหญิงแค่อ่อยปากก็พอ”

แวตาที่ซางเจี้ยนหนานมองหวังฟ่านหลินพลันดูร้ายขึ้นมาทันที แต่กลับยิ้มบางๆ ให้กับซูหยินจื่อ “ขอบคุณซูหยินจื่อที่เห็นค่าเจ้าค่ะ เพียงแต่ตอนนี้ข้าพักอาศัยอยู่ที่บ้านญาติ ไม่สะดวกออกไปข้างนอก”

“จริงสิ ท่านอาหญิงแม่ไม่รู้ฐานะของแม่นางเสี่ยวซาน แต่อาจเคยได้ยินเรื่องของนางมาบ้างแล้ว” น้ำเสียงของหวังฟ่านหลินทำให้ซางเจี้ยนหนานรู้สึกถึงการซ้ำเติม “นางเป็นหลานสาวของใต้เท้าจ้าวผู้ตรวจสอบหน่วยยุทธโศภรณ์และซูหยินรอง ก่อนหน้านั้นเพราะช่วยคุณหนูหกตระกูลซุ่ยเอาไว้อย่างดีได้เป็นสหายร่วมเรียนกันขอรับ”

ซูหยินจื่อรู้สึกประหลาดใจอีกครั้ง “เรื่องที่คุณหนูอวีเจินตกจากหอฝักร่วงครึกโครมเพียงนั้น ข้าจะไม่รู้ได้อย่างไร ที่แท้ก็เป็นแม่นางซางที่เสี่ยงชีวิตช่วยคนเอาไว้อะหรือ ไม่ธรรมดาจริงๆ! บวกกับมีฝีมือดี...”

ซางเจี้ยนหนานกล่าว “ซูหยินจื่อ ท่านอาเขยและอาหญิงของข้าไม่รู้ข้าใช้กระบี่เป็น ไม่อย่างนั้นก็คงจะยิ่งเห็นข้าเป็นหญิงบ้านนอกเข้าไปใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้นวิชายุทธ์เล็กๆ น้อยๆ ของข้าก็ยากจะได้รับการชื่นชม” ก่อนจะกวาดตามองหวังฟ่านหลินด้วยสายตาเย็นชาเล็กน้อย

หวังฟ่านหลินในที่สุดก็เลิกเล่นลิ้น “ท่านอาหญิง การพึ่งพาอาศัยคนอื่นนั้นไม่ถาวร การเป็นสหายร่วมเรียนก็เท่ากับต้องก้าวคนอื่นไปหนึ่งขั้น ความลับของแม่นางเสี่ยวซานเหมือนกับความลับของท่านอาหญิง ดังนั้นห้ามพูดกับคนนอกเด็ดขาดนะขอรับ”

ซูหยินจื่อย่อมรู้ดี “วางใจเถอะ หากว่าข้าชอบคบหาสตรีตระกูลต่างๆ เวลาก็คงไปพัวพันกับคนอื่นแล้ว แม่นางเสี่ยวซาน ข้าจะไม่พูดเรื่องที่เจ้าใช้กระบี่เป็นกับผู้ใดหรอก”

ไปๆ มาๆ ก็เรียกแม่นางเสี่ยวซานตามหวังฟ่านหลินไปด้วย

ซางเจี้ยนหนานเชื่อใจซูหยินท่านนี้อย่างน่าประหลาด พลังรีบเอ่ย

ขอบคุณ

“แต่ก็เหมือนกับฟ่านหลินพูดเอาไว้ การเป็นสหายร่วมเรียนก็เท่ากับด้อยกว่าคนอื่นไปชั้นหนึ่ง ข้าเห็นว่าเจ้าฉลาดเฉลียว ไม่สู้ติดตามข้างกายข้า ข้าจะสอนเจ้าหาสินเดิม เช่นนั้นจึงจะได้ประโยชน์อย่างแท้จริง”

ฮูหยินจื่อถูกใจช่างเจี้ยหนานมาก

ฮวังฟ่านหลินกลับพลิกมาช่วยช่างเจี้ยหนานปฏิเสธอ้อมๆ “ท่านอาหญิง แม่นางเสี่ยวซานเพิ่งมาถึงได้ไม่นาน ต่อให้พวกเราจะขึ้นชมนางก็ทำได้เพียงรอโอกาสที่เหมาะสม มิเช่นนั้นก็คงไม่สามารถอธิบายกับท่านอาหญิงของนางและฮูหยินเสนาบดีชายได้นะขอรับ”

แต่ช่างเจี้ยหนานกลับเอ่ยเสริมขึ้นมา “ขอเพียงฮูหยินจื่อต้องการและอยู่ในความสามารถของเสี่ยวซาน เสี่ยวซานจะช่วยท่านอย่างแน่นอนเจ้าค่ะ”

“เหมือนกับมาเป็นเด็กรับใช้มือกระบี่ของข้านี้แหละขอรับ” ฮวังฟ่านหลินเอ่ย

“ใช่แล้วเจ้าค่ะ” ช่างเจี้ยหนานเอ่ยต่อจนจบ แต่ในใจกลับบอกไม่ถูกว่ามีตรงไหนที่ไม่ถูกต้อง

ฮูหยินจื่อมองฮวังฟ่านหลินที่ มองช่างเจี้ยหนานที่ ทันใดนั้นก็หลุดหัวเราะออกมา “ได้สิ เสี่ยวซาน ในเมื่อเจ้าเป็นเด็กรับใช้มือกระบี่ของฟ่านหลิน วันหน้าข้าก็ไม่เกรงใจที่จะใช้งานเจ้าแล้ว”

สองคนอาหลานเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย ทำให้ช่างเจี้ยหนานกลายเป็นเด็กรับใช้มือกระบี่จริงๆ!

ทะเลสาบยามค่ำคืนเป็นเหมือนทะเล คลื่นลมเจียบสงบ มือทั้งสองข้างของช่างเจี้ยหนานถือตะเกียงแก้วหลิวหลีดวงใหญ่ ก้าวข้ามธรณีประตูและ

เดินไปตามทางเดินคดเคี้ยว เรือนเล็กๆ ก็ปรากฏอยู่สายตาทันที

เสียงฝีเท้าด้านหลังแผ่วเบา

หลังจากออกจากศาลาของฮูหยินจื่อ หวังฟ่านหลินก็ไม่ได้ไปที่โถง
บุปผาอีก บอกแล้วว่ากลับเรือนหนานซานโหลว

ซางเจียหนานถอนหายใจ

นางสามารถไปได้แล้ว แต่ตอนที่ฮูหยินจื่อให้สาวใช้ส่งตะเกียง
ดวงนี้ให้ นางกลับรับเอาไว้

ในเมื่อรับเอาไว้แล้ว ส่งพระต้องส่งให้ถึงชมพูทวีป ส่งคนต้องส่ง
ให้ถึงที่หมาย อีกอย่าง นางยังมีคำถามที่จะถามคนผู้นี้ด้วย

“เหตุใดมือขวาของแม่นางเสี่ยวซานจึงไม่มีแรง” ตลอดทางไม่มี
คำพูดใด แต่เพิ่งเข้าหนานซานโหลว หวังฟ่านหลินก็เป็นฝ่ายทำลาย
ความเยียบ “เจ้าฆ่าคนอย่างง่ายดาย แต่พอถือตะเกียงกลับดูกินแรง”

“มือขวาใช้การไม่ได้แล้ว” คนผู้นี้รู้ว่านางเป็นกระบี่ รู้เรื่องสำนัก
ธนูเทพ รู้เรื่องพิษชื้อจู ซางเจียหนานไม่คิดว่าจะต้องปิดบังเรื่องที่
เห็นได้ชัดเช่นนี้อีก

“ชนะเป็นเจ้า แพ้เป็นโจร ดูเหมือนว่าการเปลี่ยนแปลงที่นองเลือด
ของสำนักธนูเทพเมื่อหลายปีก่อน แม่นางเสี่ยวซานจะยินดีฝาย” ดังนั้น
จึงทั้งถูกพิษชื้อจูและเสียมือ

ทว่าเขามองไม่เห็นความโศกเศร้าของหญิงสาวผู้นี้แม้แต่น้อย ยามที่
อยู่เพ่งไหลก็ให้ชาวบ้านรู้เรื่องร้องเรียน ถูกพิษจนรูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์
เหมือนภูตผี แต่นางกลับยังขุดถึงข้า²อย่างอิสระสบายใจ เขาไม่เคยเห็น
มาก่อนว่ายังมีคนคั่งแค้นแต่กลับทำให้ผู้อื่นรู้สึกมีความสุขเช่นนี้ ในเมื่อ
จิตใจมีความคับแค้น ทั้งยังไม่สามารถล้างแค้นได้ ก็ควรเป็นเหมือนเขา

² หมายถึง กิณจุ

จึงจะถูก มีชีวิตอย่างมีความสุข แต่ก็ไม่ยอมตาย มีชีวิตราวกับศพเดินได้

จากเมืองเสียงถึงอันหยาง และจากอันหยางถึงเมืองหลวง ครอบครัวทำทุกวิถีทางไม่ให้เขาหนี แต่หาว่าไม่รู้ข่าวพริบตาที่เขาถูกใครบางคนถีบขึ้นเรือ ก็ราวกับเขาได้พบทางสว่าง ในที่สุดเขาก็เจอเหตุผลที่จะกลับบ้านแล้ว

ซางเจี่ยหนานวางตะเกียงลงบนพื้นห่างจากหนานซานโหลวเพียงไม่กี่ก้าว คุณชายสูงศักดิ์ที่มีมือไม่สามารถถือ บาไม่สามารถแบกอะไรได้ ผู้นี้คงจะไม่ตกลงไปในทะเลสาบแล้วกระมัง “พอดีข้าก็อยากจะถามคุณชายเก่าเช่นกัน ว่าเจ้ารู้เรื่องสำนักธนูเทพตั้งแต่เมื่อใด”

“ข้าเคยอยู่ในเมืองหลวงของเป่ย์เหลียวช่วงหนึ่ง พักอยู่บ้านของสหายที่เป็นข้าราชการคนหนึ่ง และได้ยินเขาพูดถึงเรื่องนี้หลังจากดื่มเหล้า” หวังฟ่านหลินหลุบตาลอง มองภาพสาวงามบนตะเกียงแก้วหลิวหลิดวงนั้น

ซางเจี่ยหนานยิ้มเยาะ “สหายท่านไหนหรือ”

ดวงตาของหวังฟ่านหลินเปล่งประกายสีทองออกมาขณะเอ่ยเสียงเรียบ “แม่นางเสี่ยวซาน ไม่จำเป็นต้องทำท่าทางดูร้ายเช่นนี้ ขุนนางเป่ย์เหลียวคนใดมาแล้วหลุดปากพูดหาได้สำคัญไม่ สำนักธนูเทพตอนนี้ เป็นหน่วยงานลับของต้าจินแล้ว อีกทั้งในเมื่อแม่นางเสี่ยวซานมีจิตคิดทรยศ กล้าขัดขวางสหายปฏิบัติภารกิจ แล้วยังกลัวว่าโลกจะรู้จักสำนักธนูเทพอีกอย่างนั้นหรือ”

นิ้วทั้งสิบของซางเจี่ยหนานกำแน่น รู้สึกว่าฝ่ามือมีเหงื่อออกเล็กน้อย “คุณชายเก่า เจ้าไม่คิดว่าตัวเองรู้มากเกินไปอย่างนั้นหรือ”

“แม่นางเสี่ยวซานรู้สึกเสียใจที่ไม่ได้ฆ่าข้าปิดปากบนเทือกเขาต้าหวังอย่างนั้นหรือ” หวังฟ่านหลินยิ้มเพียงเล็กน้อย สีหน้าคาดเดาได้ยาก

“ทำเช่นไรดี คนอย่างข้าไม่มีทางเก็บความลับให้ใคร นอกเสียจาก...”

ซางเจี้ยนหนานยิ้มตาหยี “นอกเสียจากอะไร”

“นอกเสียจากคนผู้นั้นจะมีประโยชน์ต่อข้า” สายลมโชยมาจากทะเลสาบ พัดแขนเสื้อของหวังฟ่านหลิน

ที่เอวของเขาไม่ห้อยของชิ้นเล็กชิ้นน้อยแม้แต่ชิ้นเดียว ไม่เหมือนกับบุรุษคนอื่น แม้แต่ถุงเงินที่เอาไว้ใส่เหรียญทองแดงก็ยังไม่มี

ซางเจี้ยนหนานเลิกคิ้วขึ้น และคิดว่านางยังเอาเครื่องประดับเพียงชิ้นเดียวของเขาไปอีก

นางเอาคำพูดของหวังฟ่านหลินที่เคยพูดกับนางย้อนกลับไป “เจ้าบอกว่าสตรีที่เป็นสหายร่วมเรียนด้อยกว่าคนอื่นอยู่ชั้นหนึ่งไม่เหมาะกับข้า หรือว่าการเป็นเด็กเก็บใช้มือกระบี่จะทำให้สูงขึ้นชั้นหนึ่งและเหมาะสมกับข้าแล้วอย่างนั้นหรือ”

หวังฟ่านหลินมองไกลออกไป “แม่นางเสี่ยวซานกับข้ารู้จักกันมานานเพียงนี้ ย่อมรู้อยู่แล้วว่าบางคำพูดข้าไม่ได้ตั้งใจ เหตุใดต้องหลอกตัวเองและคนอื่นด้วย ต้องให้ข้าพูดออกมาตรงๆ ว่าถูกใจฝีมือกระบี่ของเจ้า เพียงต้องการให้เจ้ามาช่วยทำงานให้ข้าหรืออย่างไร”

“ในที่สุด...” ซางเจี้ยนหนานเปล่งเสียงหัวเราะออกมา “ข้ากับเจ้าไม่ได้รู้จักกันมานานเพียงนั้น จึงแยกไม่ออกว่าคำพูดใดที่เจ้าไม่ตั้งใจบ้าง ดังนั้นจึงทำได้เพียงคิดว่าทุกคำพูดของเจ้าล้วนไม่ได้ตั้งใจ ไม่ทราบว่าคุณชายแกามีเรื่องอันใดจะให้ทำอย่างนั้นหรือ โบราณกล่าวว่าฆ่าไก่โยยต้องใช้มีดฆ่าวัว อย่าดูถูกกระบี่ของข้าเด็ดขาด”

นางมีเพียงความสามารถนี้ที่ถนัดที่สุดแล้วกระมัง

“ปกป้องชีวิตข้า”

ซางเจี้ยนหนานได้ยินคำพูดของหวังฟ่านหลินก็นิ่งงัน

ล้อเล่นหรืออย่างไร หวังฟ่านหลินเป็นบุตรชายคนที่เก้าของตระกูล

หวัง บิดาของเขาเป็นหนึ่งในซานไจ้³ อีกทั้งหนานชงยังเคารพขุนนางฝ่ายพลเรือน ราชสำนักกำหนดความรับผิดชอบไว้อย่างชัดเจน แม้แต่ฮ่องเต้ยังต้องดูสีหน้าของซานไจ้ ไม่สามารถทำอะไรได้ตามต้องการ ตอนนี้เขากลับบอกว่าต้องการให้นางปกป้องชีวิตเขาอย่างนั้นหรือ

ใครจะเอาชีวิตของเขา

หรือว่าเขาจะทำเรื่องอะไรที่ทำให้คนอยากเอาชีวิตเขา

“แม่นางเสียซานเป็นคนฉลาด คงจะรู้ว่าลำพังแค่เจ้าคนเดียวไม่มีทางต่อกรกับสำนักธนูเทพได้ อีกทั้งแม่ยืนหยัดทนพิษชื้อจูหนึ่งปีแล้ว ก็ยังคงต้องกลับมาเชื่อฟังคำสั่ง เห็นได้ชัดว่าไม่สามารถถอนพิษชนิดนี้ได้” ซาลองคิดแทนเจ้าตูแล้ว ดูเหมือนว่าจะมีทางเดียวเท่านั้นที่จะเดินต่อได้”

ซางเจียหนานคลี่ยิ้ม ไม่พูดอะไร

หวังฟานหลินชะงักไปเล็กน้อย แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย “ทำลายสำนักธนูเทพซะ”

ซางเจียหนานหรีดดวงตาลงทันที แสงเย็นเยียบคมปลาบเปล่งประกายออกมา “คุณชายเก๋ายืนพูดย่อมไม่ปวดเอว ได้ยินแค่ข่าวลือก็กล้าออกความคิดเห็น”

สำนักธนูเทพเป็นเครื่องมือของเซิงชินอ๋องแห่งต้าจิน เพราะเซิงชินอ๋องยังมีตำแหน่งเป็นอ๋องผู้สำเร็จราชการแทนด้วย แม้สำนักธนูเทพจะเป็นหน่วยงานลับ จึงกลับได้รับทรัพยากรที่ดีที่สุดหล่อเลี้ยงมีอำนาจคับฟ้า ไม่กี่ปีที่ผ่านมาภายในสำนักยังมีคนเรียกร้องให้เปลี่ยนจากหน่วยงานลับเป็นหน่วยงานที่เปิดเผย บรรดาขุนนางระดับสูงได้ยินต่างก็หวาดกลัวจนหน้าถอดสี

³ หมายถึง หนึ่งในตำแหน่งราชการที่ประกอบด้วยชื่อหม่า (司马) ดูแลทหารและชายแดน ชื้อจู (司徒) ดูแลประชาชนหรือคดีแพ่ง และซือคง (司空) รับผิดชอบงานก่อสร้างโยธาและก่อสร้างอนุรักษณ์

“แม่นางเสี่ยวซานพูดถูกต้องแล้ว” หวังฟ่านหลินคลี่ยิ้ม ก่อนหยิบขวดใบหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ และเทยาเม็ดหนึ่งลงบนฝ่ามือ “แต่ข้าลองถามตัวเองดูแล้ว สามารถช่วยแม่นางอีกแรงได้”

ช่างเจี่ยหนานรู้จักยาเม็ดนั้นดี จึงเอ่ยถามด้วยความตกใจ “เจ้ามียาแก้พิษชื่ออะไร” แต่นางก็รู้คำตอบได้ในทันที “จานจูเออร์!”

หวังฟ่านหลินใส่ยาเม็ดกลับเข้าไปในขวด และมองสีหน้าละโมภของช่างเจี่ยหนาน ดวงตาแฝงด้วยรอยยิ้ม “ทั้งหมดมีสิบสองเม็ด คงสามารถต่อชีวิตของแม่นางเสี่ยวซานได้หนึ่งปี ว่าอย่างไร แม่นางเสี่ยวซานอยากจะเป็นเด็กรับใช้มือกระบี่แค่ครั้งเดียว หรือว่าจะเปลี่ยนความคิดอยากเป็นเด็กรับใช้มือกระบี่อีกหลายรอบดี”

“แต่ด้านซุ่ยอวี่เงินนั้น...” สำหรับช่างเจี่ยหนานแล้ว เป็นสหายร่วมเรียนก็ดี เป็นเด็กรับใช้มือกระบี่ก็ช่าง ทั้งสองอย่างไม่ต่างกันมากนัก เพียงแต่หวังฟ่านหลินนั้นรับมือได้ยากกว่าซุ่ยอวี่เงินมาก

“ด้วยความสามารถของแม่นางเสี่ยวซาน การจะทำให้ทั้งสองอย่างหาใช่เรื่องยากไม่ อีกอย่าง อีกไม่นานซุ่ยอวี่เงินก็จะแต่งงานแล้ว” หวังฟ่านหลินเอ่ยจบก็เดินไปทางเรือนเล็ก

ช่างเจี่ยหนานตะโกน “แต่งกับผู้ใดหรือ”

“ไม่ว่าแต่งกับผู้ใดก็ต้องแต่งอยู่ดี มิหนำซ้ำยังเป็นสาวที่คนทักคนหนึ่ง แม่นางเสี่ยวซานลองคิดดูให้ดี คิดดีแล้วค่อยมาที่หนานซานโหลว ข้าจะถือว่าเจ้ารับปาก” หวังฟ่านหลินเดินเข้าไปในเรือน

ช่างเจี่ยหนานเองก็กลับหลังหันออกไป ขณะที่เดินผ่านกุหาจำลองและบ่อปลาก็เลื้อยไปเห็นอาหารปลาถังหนึ่งวางเด่นอยู่บนก้อนหิน ลูกปลาตัวน้อยเหล่านั้นเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของนางก็ไม่หลบซ่อน ต่างพากันว่ายเบียดเสียดเข้ามา ดังนั้นนางจึงลืมหูลืมตาตัวเองเคยคิดว่าจะเลิกและให้อาหารปลาด้วยมือไม่รักดี

“พวกเจ้าก็โศคร้ายมากเหมือนกัน ติดตามคนที่พูดจาไม่ใส่ใจคนหนึ่ง คาดว่าเวลาให้อาหารพวกเจ้าก็คงไม่ใส่ใจนัก จะโตขึ้นสักชั้นคงจะยากน่าดู...”

ช่างเจี้ยหนานพึมพำกับตัวเอง ระบายความอัดอั้นตันใจออกมา ปากก็พูดถึงความชั่วร้ายของใครบางคน แต่ในใจกลับคิดถึงชยุอวีเงิน ที่อีกไม่นานจะแต่งงานไม่ได้ สงสัยว่าสาวงามเช่นนั้นสุดท้ายจะได้ลงเอยกับตระกูลใด

หลังผ่านเรื่องราวเรื่องแล้วเรื่องเล่า นางก็ลืมไปแล้วว่าวันนี้มาทำงานยังไม่ได้ผลประโยชน์เลย

และนางก็ลืมไปแล้วว่าใครบางคนก็ไม่มีทางจำแนกนางด้วยเช่นกัน

“เด็กรับใช้มือกระบี่!” เด็กรับใช้ห้องหนังสือกระโดดออกมา

คราวนี้ยิ่งลืมเข้าไปใหญ่ ช่างเจี้ยหนานโยนอาหารปลาทั้งหมดในมือลงน้ำ หัวเราะเล็กน้อย เตรียมจะจากไป “บังเอิญจริงๆ ข้ากำลังจะไปนอน ทางด้านคุณชายเก่าเจ้าปรนนิบัติก็แล้วกัน”

เด็กรับใช้คว้าแขนเสื้อของช่างเจี้ยหนานเอาไว้ “เจ้าจะไปไหน”

ช่างเจี้ยหนานจ้องแขนเสื้อที่โศคร้ายข้างนั้น แล้วตอบอย่างคลุมเครือ “ข้าไม่ต้องเข้าจวนทุกวัน คุณชายเก่ามีเรื่องจะไปหาตัวเอง”

ทันใดนั้นเด็กรับใช้ก็รู้สึกถึงลมกระโชก จึงรีบยกมือขึ้นมาปิดตา เมื่อมองดูอีกครั้ง จะยังมีร่างของช่างเจี้ยหนานอยู่ตรงนั้นได้อีกที่ใด

ในที่สุดสองแคว้นก็เจรจาสงบศึกกันสำเร็จ
แต่ยังมีคลื่นใต้น้ำลูกใหญ่...รอคอยวันชิงกระหน่ำ
ทางเจียหนานด้านหนึ่งต้องคอยรับภารกิจจากสำนักธนูเทพ
ด้านหนึ่งต้องกลายเป็นเด็กรับใช้มือกระบี่ของหวังพ่านหลิน
เมื่อได้คลุกคลีอยู่ด้วยกันมากขึ้น นางจึงพบว่าคุณชายเก๋ากำนี่
ซุกซ่อนปริศนาบางอย่างไว้ สิ่งที่เขาปิดบังไว้นั้นนางหมายมั่นจะหาคำตอบ
ทั่วทั้งโลกยากกลบฝังไปพร้อมความทรงจำงดงามยามเยาว์วัย
มีอะไรอยู่เบื้องหลังการตายของหวังซีเมิ่ง พี่เจ็ดของหวังพ่านหลิน
ผู้เป็นชายหนุ่มมากความสามารถในดวงใจนางกันแน่!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7332-5

9 786161 873325

 YUEWEN

Trigger warning

- มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง